

Falusi Márton

Az iszapban, a piros bója horgonyán

Hazaértem, és bevettem egy No-Spát.
A kiázott teatojásból mecseki
gyomorkeverék szivárog, félretettem
az edényszárítóra. Műanyag
ételhordók bőfögik vissza kimosott
béltartalmukat, a te főztödet,
nyakamba esnek a felső polcról,
ahol vaktában kotorászom.
Bögrém viszkozus örvényeit
olvasólámpa vetíti föl a mennyezetre,
óriásbuborék fantomképe ugrál:
a Hold is csak azért látszhat ekkorának,
mert a fényviszonyok felnagyítják,
pedig az esemény nem kivételes,
csak a Margitsziget Japán-kerti tótükrébe
béka merül, s egy buborék kipukkan.
Gyerekkoromban játszottam sokat
mikroszkóppal, tárgylemezre preparáltam
porszemet, szúnyoglárvát, a fizikafüzet
papírgalacsinjának metszetét,
mégsem tudtam meg róluk semmi titkosat,
ahogy a nagy svájci hadronütköztető
a szubatomi részecskékből is csak
újabb szubatomi részecskéig jut.
A drotaverine és az orbáncfű
most hatolnak le a gyulladásig,
hasgörcsöm összetevői azonban
anyagszerűtlen jelenségekre bonthatók le,

ahogy a neutrínó vizsgálatát
a kantonális háborítatlanság,
a sötét anyagét az internet
teszi lehetővé, nem a természet.
A Hold legmélyebb kráterének
legalsó kőzetrétegében
ugyanaz a folytonossághiány
tapasztható, mint a szerelem
hatóanyagára egyre rezisztensebb
párkapcsolataimban: egy hónapja
tiltottad le a számomat, hogy könnyebben,
tünetmentesen szokhassak le rólad.
Két felnőtt között nincs egyéb, mint
a gyönyör páros hintaláncához
erősített, kölcsönös függőség...
A hinta volt az első szó, amit kimondtam,
nyikorgott alattam a tihanyi révnél,
beszédem évről évre bizonytalanabbul,
rozsdásodva kileng vagy elcsuklik,
szavaim többé ki nem termelhetők
a körjük mellékszöngésedett telérekből,
hiába érkeztek egykor földön túlról
meteorit-becsapódásokkal –
egyszer lehet csak *hinta* a hinta,
az ősi strandon, nyárelőn, háttérben anyámmal,
míg át-átfordulok a Nap tengelyén,
s bele-belezúgok a gyom verte fűbe.
Végleg elmúlt a karácsony azzal,
hogy utoljára játszottam Józsefet,
kiszabadult a hangszálamba rekedt
Mennyből az angyal, ijedten elillant;
mióta kurváim gyóntatnak, ismerősként
köszönnek be a vonal túlsó végén,
számomat kedvenceik közé mentik,
s a szembejövő *milfek* legjava
velem is alapíthatta volna családját:
első szerelmem három gyerekét
egy kávé erejéig örökbe fogadom.
Ezalatt valahol Dél-Pest kórházában
sorra veszed saját édesapád
szerveit a CT-felvételen,
és orvosi diktafonba latinul
gyomorrákot diagnosztizálsz.

Fogalmad sem lehet, hogy a világ legkönnyörtelenebb versét rögzíted a mindenható szöveggyűjteménybe; mert a teremtmény hiába gyöngö, teremtőjénél többet kell elviselnie, a bőrére hűlt magzatvizet haláláig át nem szűri az eső szűk keresztmetszetén. Azon az ősön lúdbőröztem először, önszántamból elvíziszonyodva, lábujjhegyen álltam órák hosszat az iszapban, a piros bója horgonyán, és orrcimpám egyetlen milliméterrel a kocsonyás felszín fölött fújtattott.

Fátyol Zoltán: Angyal és kutya táncol (200×165 mm, 2018)